Reimagining Saint Sebastian

The Arrows of Resilience

Inaugural Exhibition of MAD Art Gallery Warsaw

Works by

Louise Bourgeois (FR)
Cemra (BY)
Elia Vanderheyden (BE)
Emily Hutchings (USA)
Gideon Kiefer (BE)
Helena Stiasny (PL)
Julia Woronowicz (PL)
Rexy Tseng (TW)
Szaweł Płóciennik (PL)
Thameur Mejri (TN)
Thembinkosi Hlatshwayo (SA)

MAD gallery

PREVIEW: 23 May, 18-21
Opening Weekend: 24 & 25.05, 14-19
www.uitstalling.com | ul. Nowy Świat 35/7 Warsaw

Rexy Tseng
Faith in Pleasure
2025, 20 x 20 x 2 cm (each)
Oil on canvas
Price: € 3500

Dyptyk przedstawia dwie formy poszukiwania przyjemności. Lewy obraz przedstawia krojenie ryby fugu (rozdymki), przysmaku kuchni wschodnioazjatyckiej. Fugu, znana z nadmuchania ciała i pokazywania ostrych kolców w samoobronie, zawiera również śmiertelną toksynę, jeśli zostanie nieprawidłowo spreparowana. Jej przygotowanie do spożycia przez ludzi jest ściśle regulowaną umiejętnością, w której nawet niewielki błąd może prowadzić do tragicznych konsekwencji.
Drugi obraz nawiązuje do instruktażowego zdjęcia zabawy igłami, fetyszu, w którym gratyfikacja seksualna jest czerpana z wbijania igieł podskórnych w ciało. Razem te dwie czynności ujawniają kluczowe zaufanie dzielone między uczestniczącymi partnerami, z których każdy wiąże się z wysoką stawką. Tytuł dzieła wskazuje również na nasze własne oddanie pobłażaniu sobie, odzwierciedlając hedonistyczną naturę napędzaną pożądaniem i poszukiwaniem ryzyka.

Rexy Tseng (ur. 1986, Tajpej, TW) jest artystą wizualnym, który zajmuje się głównie malarstwem i instalacjami. Urodzony i wychowany w Tajpej do trzynastego roku życia, Tseng przeprowadził się do północnej części stanu Nowy Jork, aby kontynuować naukę. Uzyskał tytuł licencjata sztuk pięknych na Carnegie Mellon University w 2009 r.; wycofał się z tytułu magistra sztuk pięknych na UCLA w 2012 r.; wycofał się z tytułu magistra sztuk pięknych na University of Oxford w 2017 r. Pomiędzy studiami Tseng pracował jako inżynier oprogramowania w San Francisco, Los Angeles i Nowym Jorku. Obecnie uczestniczy w programie BPA// Berlin dla artystów. Tseng wystawiał swoje prace w Armenii, Belgii, Chinach, Danii, Finlandii, Niemczech, na Węgrzech, w Islandii, Włoszech, Japonii, na Litwie, w Holandii, Rosji, Korei Południowej, na Tajwanie, w Wielkiej Brytanii i USA. Do najważniejszych wydarzeń z jego dorobku wystawienniczego należą instytucjonalne wystawy grupowe w takich miejscach jak Kunsthal Charlottenborg, Kopenhaga, Dania (2024, 2022); Królewska Akademia Sztuk Pięknych, Londyn, Wielka Brytania (2023, 2022); Sichuan Fine Arts Institute, Chongqing, Chiny (2022, 2021, 2019); Armenian Center for Contemporary Experimental Art, Erywań, AM (2022); National Museum of Modern and Contemporary Art, Goyang, Korea Południowa (2022); National Art Museum of China, Pekin, Chiny (2022); i Museum of Siluva, Litwa (2021). Otrzymał nagrody i uznanie od Allegro Prize, Charlottenborg Foundation, Li ChunShan Foundation, Taipei Art

Awards, Tomorrow Sculpture Awards i innych. Tseng brał udział w rezydencjach artystycznych na całym świecie, w tym Boghossian Foundation, Bruksela, BE; Bemis Center for Contemporary Arts, Omaha, USA; Anderson Ranch Arts Center, Snowmass Village, USA; Massachusetts Museum of Contemporary Art, North Adams, USA; National Museum of Modern and Contemporary Art, Goyang, KR; Sichuan Fine Arts Institute, Chongqing, CN i innych. W 2025 roku Tseng będzie miał wystawy indywidualne w Magenta Plains, Nowy Jork, USA; Armenian Center for Contemporary Experimental Art, Erywań, AM; i Uitstalling, Poznań, PL. Tseng obecnie mieszka i pracuje w Berlinie, DE.

[ENG] The diptych presents two forms of pleasure-seeking. The left image depicts the slicing of fugu (pufferfish), a delicacy in East Asian cuisine. Known for inflating its body and displaying sharp spines in self-defense, fugu also contains a deadly toxin if eaten improperly. Its preparation for human consumption is a tightly regulated skill, where even a minor mistake can lead to dire consequences.
The second image references an instructional photo of needle play, a fetish in which sexual gratification is derived from inserting hypodermic needles into the body. Together, the two activities reveal the crucial trust shared between the participating partners, each involving high stakes. The work's title also points to our own devotion to indulgence, reflecting on a hedonistic nature propelled by desire and risk-seeking.

Rexy Tseng (b. 1986, Taipei, TW) is a visual artist who primarily works in painting and installation. Born and raised in Taipei until the age of thirteen, Tseng relocated to upstate New York to further his education. He received a BFA from Carnegie Mellon University in 2009; he withdrew from MFA at UCLA in 2012; and he withdrew from MFA at University of Oxford in 2017. Between degrees, Tseng worked as a software engineer in San Francisco, Los Angeles, and New York. He is currently a participant in the BPA// Berlin Program for Artists.
Tseng has exhibited in Armenia, Belgium, China, Denmark, Finland, Germany, Hungary, Iceland, Italy, Japan, Lithuania, the Netherlands, Russia, South Korea, Taiwan, the U.K., and the U.S. Highlights from his exhibition record include institutional group exhibitions at venues such as Kunsthal Charlottenborg, Copenhagen, DK (2024, 2022); the Royal Academy of Arts, London, UK (2023, 2022); the Sichuan Fine Arts Institute, Chongqing, CN (2022, 2021, 2019); the Armenian Center for Contemporary Experimental Art, Yerevan, AM (2022); the National Museum of Modern and Contemporary Art, Goyang, KR (2022); the National Art Museum of China, Beijing, CN (2022); and the Museum of Siluva, LT (2021).
He has received awards and recognition from Allegro Prize, Charlottenborg Foundation, Li ChunShan Foundation, Taipei Art Awards, Tomorrow Sculpture Awards, and others. Tseng has participated in artist residencies internationally, including Boghossian Foundation, Brussels, BE; Bemis Center for Contemporary Arts, Omaha, US; Anderson Ranch Arts Center, Snowmass Village, US; Massachusetts Museum of Contemporary Art, North Adams, US; the National Museum of Modern and Contemporary Art, Goyang, KR; the Sichuan Fine Arts Institute, Chongqing, CN, and more. In 2025, Tseng has solo exhibitions at Magenta Plains, New York, US; the Armenian Center for Contemporary Experimental Art, Yerevan, AM; and Uitstalling, Poznań, PL. Tseng currently lives and works in Berlin, DE.

Gideon Kiefer
“Sébastienne à la Friterie”
21 cm - 30 cm
Oil, acrylic, Uni Posca marker, pencil, Staedtler marker on plywood
17.V.2025 6165AD
Price: €7500

W pracy pod tytułem:„*Sébastienne à la Friterie”* Gideon Kiefer przedstawia gorzką i poruszającą reinterpretację postaci św. Sebastiana – ujętą przez pryzmat współczesnej absurdalności i banalności kultury konsumpcyjnej. Ten niewielki, lecz niezwykle sugestywny obraz (21 x 30 cm), wykonany w technice oleju, akrylu, ołówka i markera na sklejce, funkcjonuje jak konceptualny dyptyk. Po lewej stronie widzimy przybity plastikowy, żółty widelczyk – typowy dla belgijskich frytek – otoczonym brązowymi promieniami, które mogą przywodzić na myśl boską aurę lub też brutalne ślady przemocy. Napis *Sainte Sébastienne à la Friterie (le petit coin)* kotwiczy pracę w przestrzeni zarówno sacrum, jak i profanum.
Prawa część ukazuje surowy, oniryczny krajobraz. Pod napiętym niebem, przeciętym siatką nitek, samotna czerwona figura opiera się o monumentalny mur, przebita strzałkami przypominającymi wykałaczki. Suche drzewa i geometryczna kompozycja nawiązują do tradycji malarstwa metafizycznego, jednak Kiefer podważa ich powagę gorzkim humorem i surrealistyczną ironią. Męczeństwo przedstawione w tej pracy nie ma nic wspólnego z heroizmem – to raczej codzienna absurdalność, zagubienie i trywializacja cierpienia.
Sébastienne Kiefera dialoguje bezpośrednio z Saint Sébastienne autorstwa Louise Bourgeois – obie prace stanowią feministyczne zawłaszczenie tej klasycznej, męskiej figury wytrwałości i bólu. Bourgeois skupia się na psychologicznym i cielesnym wnętrzu, Kiefer zaś przenosi ranę na zewnątrz – zamieniając ją w społeczny komentarz. Jego Sébastienne zostaje przebita nie tylko strzałami, ale przede wszystkim ironią.
W kontekście wystawy „The Arrows of Resilience”, praca Kiefera staje się cichym, lecz druzgocącym świadectwem tego, jak cierpienie bywa estetyzowane, komercjalizowane i trywializowane we współczesnej przestrzeni publicznej. Plastikowy widelec jest tu zarówno karykaturą włóczni, jak i symbolem ran zadawanych przez kulturę jednorazowości, duchowej pustki i samotności późnego kapitalizmu. To manifestacja odporności – nie poprzez heroizm, lecz poprzez gorzką wytrwałość i przenikliwą ironię.

Gideon Kiefer (1970)
Gideon Kiefer był przez lata opisywany jako wirtuozowski rysownik, ale w 2019 roku przekształcił się z pełnoprawnego rysownika w początkującego malarza. Praca Kiefera bada zawodność pamięci. Jego fascynacja tym, jak wspomnienia są zniekształcane, upiększane, a nawet całkowicie sfabrykowane, skutkuje intymnymi i osobliwymi rysunkami i obrazami, które łączą rzeczywistość z wyobraźnią. W całej swojej twórczości czerpie inspirację ze swojego rodzinnego miasta, domów dziadków, książek artystycznych dziadka, miejsc i przyjaciół, którzy mieli dla niego szczególne znaczenie. Na drugim poziomie prace Kiefera są często interpretowane jako społeczno-krytyczne. Z biegiem lat jego prace przybierały coraz bardziej apokaliptyczny ton, ściśle związany z narastającym kryzysem klimatycznym. Udrapowane prześcieradła, inspirowane ogromnymi osłonami stosowanymi do ochrony topniejących lodowców; krajobrazy i lasy jego rodzinnego miasta, zamknięte w architektonicznych sceneriach; i wypchane gigantyczne ptaki, które zdają się zwiastować zbliżającą się zagładę — to tylko kilka z wielu metafor, które reprezentują ten temat, nadając całej jego twórczości niepokojącą atmosferę. Kiefer stosuje tradycyjne techniki (malarstwa olejnego), tylko po to, by następnie łamać konwencje akademickie z zamiarem „rozbicia akademizmu na kawałki". Jego techniczne eksperymenty z malarstwem to ciągła ewolucja, w którą zagłębia się, stosując kontrasty stylistyczne w ramach jednego dzieła lub mieszając różne media, takie jak farba w sprayu, markery, szablony i kolaż. Ręcznie pisane teksty, ujawniające ukryte wiadomości — często skupione na bieżących tematach, takich jak zmiany klimatu, ale także zawierające osobiste notatki lub współrzędne GPS — dodają warstwowości, która jest niezbędna dla artysty. Kiefer balansuje między intymnością a globalnością oraz między rzeczywistością a fikcją, tworząc własny mikrokosmos. Jego praca zachęca do refleksji nad kruchością naszych wspomnień i pilnością otaczającego nas świata, przy czym każdy utwór organicznie przyczynia się do narracji, która jest zarówno osobista, jak i uniwersalna. Ostatnio Kiefer dodał do swojego repertuaru również rzeźby i obiekty. Jego prace są reprezentowane i wystawiane zarówno w kraju, jak i za granicą.

[ENG] In *Sébastienne à la Friterie*, Gideon Kiefer offers a wry and poignant reinterpretation of the martyred figure of Saint Sebastian, refracted through the lens of contemporary absurdity and post-consumer banality. This small yet potent work (21 x 30 cm), rendered in oil, acrylic, pencil, and marker on plywood, operates as a conceptual diptych. On the left, a plastic yellow fork—typically found in roadside friteries—has been nailed into the painted surface like a relic, surrounded by a halo of brown lines suggestive of divine rays or perhaps the crude marks of violence. The inscription, Sainte Sébastienne à la Friterie (le petit coin), anchors the work in both the sacred and the profane.
The right side of the composition unfolds into a bleak, dreamlike landscape. Under a taut sky crisscrossed with string-like lines, a lone red figure leans against a monolithic wall, pierced by toothpick-like arrows. The barren trees and surreal geometry evoke metaphysical painting traditions, yet Kiefer subverts their solemnity with a mordant visual humor. The martyrdom here is not one of noble suffering but of mundane absurdity—caught between existential alienation and the ridicule of plastic cutlery.
Kiefer's Sébastienne speaks directly to Louise Bourgeois' Saint Sébastienne, echoing her feminist reappropriation of a historically male icon of endurance and pain. Yet where Bourgeois delves into the psychological and corporeal interiority of the figure, Kiefer externalizes the wound, displacing it into a sociocultural commentary. His Sébastienne is pierced not only by arrows, but by irony itself.
In the context of „The Arrows of Resilience", Kiefer's work is a quietly devastating reflection on how suffering is aestheticized, commodified, and trivialized in the public realm. The plastic fork becomes both a parody of the lance and a symbol of what wounds us today: throwaway culture, spiritual vacancy, and the loneliness of late capitalism. It is a testament to resilience not through heroism, but through grim endurance and biting wit.

Gideon Kiefer (1970)
Gideon Kiefer was described for years as a virtuoso draftsman, but in 2019, he transformed from a full-fledged draftsman into an emerging painter.
Kiefer's work explores the unreliability of memory. His fascination with how memories are distorted, embellished, or even completely fabricated results in intimate and peculiar drawings and paintings that merge reality with imagination. Throughout his entire oeuvre, he draws inspiration from his hometown, the houses of his grandparents, his grandfather's art books, places, and friends who have held special meaning for him.
On a secondary level, Kiefer's work is often interpreted as socio-critical. Over the years, his work has increasingly taken on an apocalyptic tone, closely linked to the growing climate crisis. Draped sheets, inspired by the immense covers used to protect melting glaciers; the landscapes and forests of his hometown, enclosed in architectural settings; and stuffed giant birds that seem to herald impending doom—these are just a few of the many metaphors that represent this theme, giving his entire oeuvre an uncanny atmosphere.
Kiefer employs traditional (oil painting) techniques, only to then break academic conventions with the intent of "painting academicism to pieces." His technical experimentation with painting is an ongoing evolution, which he delves deeper into by using stylistic contrasts within a single work or by mixing different media, such as spray paint, markers, stencils, and collage.
Handwritten texts, revealing hidden messages—often focused on current themes like climate change, but also including personal notes or GPS coordinates—add to the layering that is essential for the artist. Kiefer balances between the intimate and the global, and between reality and fiction, creating his own microcosm. His work invites reflection on the fragility of our memories and the urgency of the world around us, with each piece organically contributing to a narrative that is both personal and universal.

CEMRA
Crown of Sorrow
Barbed-wire crown with glass tears,
Honoring political prisoners worldwide
25 × 23 cm (2022).
Price: € 3500

„***Crown of Sorrow"*** autorstwa **Cemry** to delikatna korona wykonana z drutu kolczastego i szklanych łez. Zakładana na głowę staje się relikwią bólu i pamięci – przypomina, że piękno bywa bezlitosne, a cierpienie może być noszone z godnością. To rzeźbiarska korona z drutu kolczastego i szkła — groźna, a zarazem delikatna. Ból jest tu namacalny, lecz jego forma dziwnie pocieszająca.

Urodzona 19 listopada 1990 roku w Grodnie na Białorusi, Cemra (Darya Siamchuk) rozpoczęła swoją artystyczną podróż w wieku 15 lat, napędzana głębokim pragnieniem wyrażania siebie poprzez malarstwo. Po uczęszczaniu na codzienne zajęcia artystyczne po szkole i doskonaleniu swoich umiejętności przez dwa lata, zapisała się do szkoły artystycznej w wieku 17 lat, początkowo aspirując do kariery w projektowaniu. Jednak jej artystyczna ścieżka przybrała wyraźny obrót, gdy zaczęła eksplorować głębsze tematy za pomocą swojego unikalnego medium.
Cemra, co po białorusku oznacza „ciemność", trafnie odzwierciedla jej eksplorację ciemniejszych i bardziej bolesnych aspektów natury ludzkiej. Ten pseudonim stał się jej artystyczną tożsamością, gdy zagłębiała się w tematy ludzkiej traumy i odporności. Jej podejście jest niekonwencjonalne: używając bandaży jako płótna, bada odporną moc przezwyciężania traumy, co wyróżnia ją w świecie sztuki, w którym królują tradycyjne płótna i farby.

[ENG] The piece embodies a stark metaphor of pain, confinement, and dignity that remains unbroken.
This piece is politically charged and socially significant. A sculptural crown made of barbed wire and glass — threatening and yet delicate. Pain is palpable here, though its form oddly comforting.

Born on November 19, 1990, in Grodno, Belarus, Cemra (Darya Siamchuk) embarked on her artistic journey at the age of 15, driven by a profound desire to express herself through painting. After attending daily art classes post-school and honing her skills for two years, she enrolled in an art college at 17, initially aspiring to a career in design. However, her artistic path took a distinctive turn as she began to explore deeper themes through her unique medium. Themes through her unique medium. Cemra, which translates to "darkness" in Belarusian, aptly reflects her exploration of the darker and more painful aspects of human nature. This pseudonym became her artistic identity as she delved into themes of human trauma and resilience. Her approach is unconventional: using bandages as her canvas, she investigates the resilient power of overcoming trauma, which sets her apart in the art realm where traditional canvases and paints reign.

Emily Hutchings
to be held, to hold
approx. 120 cm x 100 cm
steel, silk, chestnut shell, wax, pigment
2025
Price: € 2500

W instalacji Emily Hutchings pt. *„to be held, to hold”* jedwabisty materiał rozpięty jest między dwiema włóczniami. W jego centrum spoczywa kasztanowa skorupa – zamknięta, kolczasta, jednocześnie delikatna i niebezpieczna. To dzieło idealnie oddaje paradoks tej wystawy: opieka i zagrożenie istnieją tu w tej samej przestrzeni.

Emily Hutchings (ur. 1992) jest amerykańską artystką wizualną, pisarką i ilustratorką z Chicago w stanie Illinois. Uzyskała tytuł licencjata sztuk pięknych w School of the Art Institute of Chicago w 2015 r., początkowo specjalizując się w odlewnictwie brązu i metali. W 2018 r. przeprowadziła się do Nowego Meksyku, gdzie jej praktyka rozszerzyła się o prace tekstylne, naturalne barwienie i miękką rzeźbę. Jej obecne prace łączą tekstylia, rzeźbę i język, wykorzystując materiały takie jak wełna, jedwab i bawełna do tworzenia wielkoskalowych „antypomników”. Te dzieła powiększają małe gesty, takie jak dzianie i tkanie, podnosząc kruche, naturalne substancje do form, które stają się trwałe dzięki zastosowaniu żrących obróbek. Eksploruje tematy pamięci, przestrzeni i polityki materiału.
Hutchings wystawiała swoje prace w Stanach Zjednoczonych i na świecie, w tym na wystawie duetu Monuments for (Mate)Reality z Gert De Clercq w Uitstalling Art Gallery w Genk w Belgii (2023–2024). Prace takie jak You Have Too Many Rules (2022) są przykładem jej podejścia do warstwowego materiału, obejmującego alpakę, szklane koraliki, lniane nici, wosk pszczeli i suszoną trawę. Emily obecnie mieszka i pracuje w Belgii.

[ENG] Emily Hutchings' installation *To be held, to hold* is a suspended stillness: a chestnut husk rests in a white cloth stretched between two spears. The work radiates both care and menace — a cradle of vulnerability pulled taut.

Emily Hutchings (b. 1992) is an American visual artist, writer, and illustrator from Chicago, Illinois. She earned her BFA from the School of the Art Institute of Chicago in 2015, initially specializing in bronze and metal casting. In 2018, she relocated to New Mexico, where her practice expanded into textile work, natural dyeing, and soft sculpture.
Her current work fuses textiles, sculpture, and language, using materials like wool, silk, and cotton to create large-scale “anti-monuments.” These tactile pieces magnify small gestures such as knitting and weaving, elevating fragile, natural substances into forms made enduring through the use of corrosive treatments. She explores themes of memory, space, and the politics of material.
Hutchings has exhibited in the U.S. and internationally, including the duo show *Monuments for (Mate)Reality* with Gert De Clercq at Uitstalling Art Gallery in Genk, Belgium (2023–2024). Works like *You Have Too Many Rules* (2022) exemplify her layered material approach, incorporating alpaca, glass beads, linen thread, beeswax, and dried grass.
Emily currently lives and works in Belgium.

Thameur Mejri
Before we have time to think
160x140cm
mixed media on canvas
2025
price: € 12000

Ciała w ruchu: walka, fragmentacja i wyzwolenie: W intensywnym obrazie ***„Before we have time to think”*** **Thameur Mejri** ukazuje ciało w wirze chaosu. Otoczone liniami, kolorami i formami, staje się niemal kinetycznym punktem eksplozji. Jego Sebastian jest współczesny: złamany, ale walczący – uformowany z traum, wspomnień i politycznego gniewu.

Thameur Mejri urodził się w 1982 roku w Tunezji, mieszka i pracuje w Nabeulu w Tunezji
Utalentowany tunezyjski artysta znany ze swoich urzekających i prowokujących do myślenia prac. Urodzony i wychowany w Tunisie, rozwinął pasję do sztuki w młodym wieku i kontynuował formalne szkolenie artystyczne. Mejri ukończył studia w Wyższym Instytucie Sztuk Pięknych w Tunisie, gdzie doskonalił swoje umiejętności i udoskonalał swój unikalny styl artystyczny. Dzieła Mejriego często odzwierciedlają jego głęboką więź z tunezyjskim dziedzictwem i społeczno-politycznym krajobrazem jego kraju. Jego kompozycje umiejętnie łączą tradycyjne i współczesne elementy, włączając żywe kolory i misterne detale, które oddają istotę tunezyjskiej kultury. Przez całą swoją karierę Mejri wystawiał swoje prace na licznych wystawach indywidualnych i zbiorowych, zarówno w kraju, jak i za granicą. Jego sztuka była prezentowana w galeriach i na targach sztuki w całej Tunezji, a także w Europie, Stanach Zjednoczonych i na Bliskim Wschodzie. Wkład artystyczny Thameura Mejriego zyskał uznanie, przynosząc mu prestiżowe nagrody i wyróżnienia. Jego prace nadal inspirują i angażują publiczność, zapraszając ją do eksploracji złożoności tożsamości, społeczeństwa i dziedzictwa kulturowego przez pryzmat jego artystycznej wizji.

[ENG] In *Before we have time to think*, Thameur Mejri presents a body in eruption — torn apart, pierced by graphic lines and explosions of color. Internal and external conflicts merge into a map of chaos and fractured identity.

Thameur Mejri born in 1982 in Tunesia, lives and works in Nabeul, Tunesia
Talented Tunisian artist known for his captivating and thought-provoking works. Born and raised in Tunis, he developed a passion for art at a young age and went on to pursue formal artistic training. Mejri completed his studies at the Higher Institute of Fine Arts in Tunis, where he honed his skills and refined his unique artistic style.
Mejri's artworks often reflect his deep connection to his Tunisian heritage and the socio-political landscape of his country. His compositions skillfully blend traditional and contemporary elements, incorporating vibrant colors and intricate details that capture the essence of Tunisian culture.
Throughout his career, Mejri has exhibited his works in numerous solo and group exhibitions, both nationally and internationally. His art has been featured in galleries and art fairs across Tunisia, as well as in Europe, the United States, and the Middle East.
Thameur Mejri's artistic contributions have garnered recognition and acclaim, earning him prestigious awards and accolades. His works continue to inspire and engage audiences, inviting them to explore the complexities of identity, society, and cultural heritage through the lens of his artistic vision.

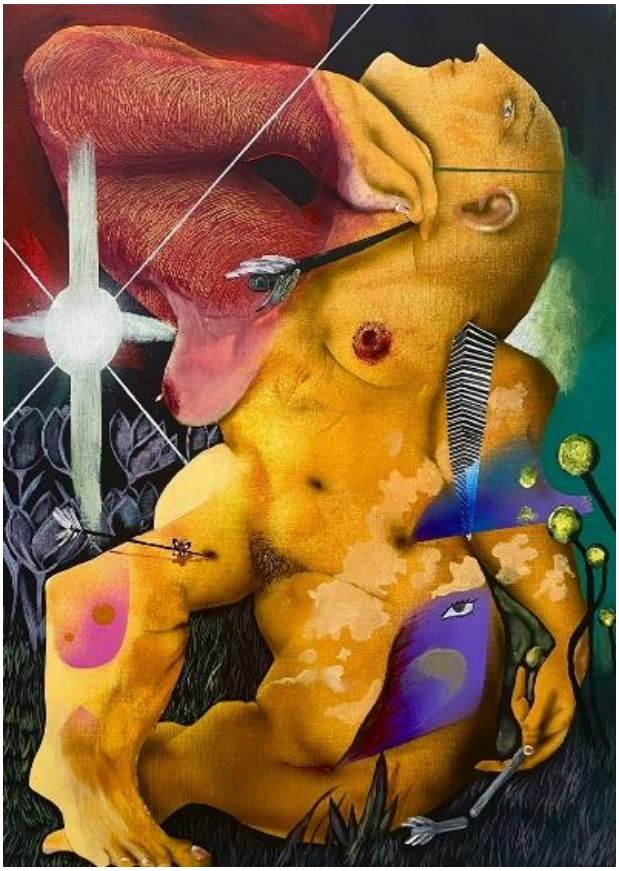

Szaweł Płóciennik
Hypnagogic love
70x50cm, acrylic on canvas
2025
price: €5400

Szaweł Płóciennik zanurza nas w hipnagogicznej logice snu — w *Hypnagogic Love* ciało rozpływa się w gorączkowym transie, gdzie pragnienie, wstyd i cielesne wyobcowanie mieszają się w halucynacyjny strumień.

Urodzony w 1987 roku w historycznym sercu Warszawy, w Polsce, **Szaweł Płóciennik** jest absolwentem prestiżowej Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, gdzie doskonalił swoje umiejętności pod okiem profesora Jarosława Modzelewskiego, uzyskując dyplom z malarstwa. Płóciennik, wizjoner współczesnej sceny artystycznej, założył Chapel Open Experiment Study, podkreślając swoje zaangażowanie w artystyczną innowację. Podróż artystyczna Szawła została naznaczona żywym udziałem w licznych wystawach zarówno w jego ojczystej Polsce, jak i za granicą. Jego prowokujące do myślenia eseje i opowiadania znalazły miejsce w różnych polskich publikacjach, odzwierciedlając jego wieloaspektowy talent. W 2019 roku został uhonorowany nagrodą Entry Initiative Award, co świadczy o jego rosnącym wpływie na świat sztuki. Sztuka Szawła Płóciennika to nie tylko uczta wizualna; to podróż do świata, w którym odradzają się mity, kształtują się emocje, a każde płótno opowiada własną historię. Jako artysta nieustannie wyznacza nowe granice i zaprasza nas do swojego hipnotyzującego świata wyobraźni i zachwytu.

[ENG] Szawel Płóciennik immerses us in the hypnagogic logic of sleep — in *Hypnagogic Love*, the body dissolves into a feverish trance where desire, shame, and physical estrangement blend into a hallucinatory stream.

Born in 1987 in the historic heart of Warsaw, Poland, **Szaweł Płóciennik** is an alumnus of the prestigious Academy of Fine Arts in Warsaw, where he honed his craft under the mentorship of Professor Jarosław Modzelewski, earning his Diploma in Painting. Płóciennik, a visionary in the contemporary art scene, established the Chapel Open Experiment Study, marking his commitment to artistic innovation. Szaweł's artistic journey has been marked by a vibrant participation in numerous exhibitions both in his native Poland and internationally. His thought-provoking essays and short stories have found a home in various Polish publications, reflecting his multifaceted talents. In 2019, he was honored with the Entry Initiative Award, a testament to his emerging influence in the art world.
Szaweł Płóciennik's art is not just a visual feast; it's a journey into a world where myths are reborn, emotions take shape, and each canvas tells a story of its own. As an artist, he continues to redefine boundaries and invite us into his mesmerizing world of imagination and wonder.

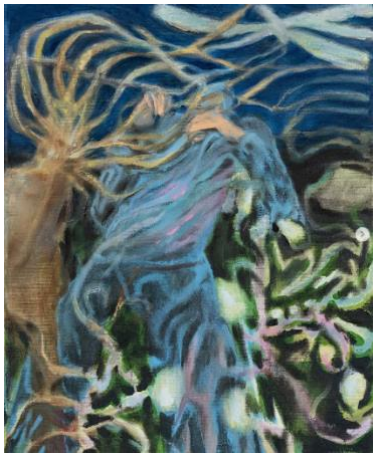

Julia Woronowicz
Speech Interupter (Diss na pewnego chlopaka),
40x30 cm, oils on canvas, 2022
Price: € 2200

Julia Woronowicz
Resigned, bold in hoodie
oils, 29x29cm, 2022
Price: € 1750

Julia Woronowicz w obrazach *Resigned, Bold & in Hoodie* oraz *Speech Interrupter* ukazuje kobiecą postać zatrzymaną między widzialnością a znikaniem — jako cichą, wewnętrzną formę oporu.

Urodzona w 1997 roku. Malarka i twórczyni artefaktów. Mieszka i pracuje w Warszawie. Jej praktyka koncentruje się na tworzeniu etnofikcji, które eksplorują feministyczną wersję historii. Tworząc złe stokrotki, hybrydy międzygatunkowe, bohaterskie demony lub queerowe i żeńskie przodkinie, Woronowicz dąży do przepisania istniejących narracji jako aktu emancypacyjnego. Tworzy spekulatywne precedensy, nie w celu badań, ale w celu częściowej realizacji, oferując je naszej pamięci, aby mogły stać się jej częścią i kształtować naszą tożsamość. Otrzymała potrójną nagrodę specjalną w 43. Konkursie im. Marii Dokowicz (2023). Była finalistką konkursu malarskiego Strabag Kunstforum i konkursu malarskiego Bielska Jesień w 2023 roku. W 2022 roku była rezydentką Residency Unlimited w Nowym Jorku. Zdobyła Nagrodę Specjalną w konkursie Hestia Artystyczna Podróż w Polsce w 2021 r. oraz zdobyła drugą nagrodę w konkursie malarskim Generali w 2021 r. Jej prace były wystawiane w różnych miejscach, w tym w MoMA Zamek w Poznaniu (2023), Ki Smith Gallery, Nowy Jork (2022), lokal_30, Warszawa (2022), Zachęta Museum, Warszawa (2022), MoMA, Warszawa (2021), PGS Gallery, Sopot (2021, 2022), MEME Gallery, Ateny (2020). Jest jedną z połówek duetu artystycznego „Two People", współtworzonego z Anną Grzymałą.

[ENG] In her paintings *Resigned, Bold & in Hoodie* and *Speech Interrupter*, Julia Woronowicz portrays a female figure caught between visibility and disappearance — a quiet, internal form of resistance.

Born 1997. A paintress and artifacts-maker. She lives and works in Warsaw, Poland. Her practice focuses on creating ethnofictions that explore a feminist version of history.
By crafting evil daisies, interspecies hybrids, heroic demonesses, or queer and female ancestors, Woronowicz aims to rewrite existing narratives as an emancipatory act. She creates speculative precedents, not for research but for partial realization, offering them to our memory so they can become part of it and shape our identity.
She was awarded a triple special prize in the 43rd Maria Dokowicz Competition (2023). She was a finalist in the Strabag Kunstforum painting competition and the Bielska Jesień painting competition in 2023. In 2022, she was a resident at Residency Unlimited in New York. She won and received a Special Prize in the Hestia Artistic Journey competition in Poland in 2021 and won a second prize in Generali painting competition in 2021. Her works have been exhibited in various venues, including the MoMA Zamek in Poznań (2023), Ki Smith Gallery, NYC (2022), lokal_30, Warsaw (2022), Zachęta Museum, Warsaw (2022), the MoMA,Warsaw (2021), PGS Gallery, Sopot (2021, 2022), MEME Gallery, Athens (2020). She is one half of the artistic duo "Two People," co-created with Anna Grzymała.

Helena Stiasny
Flying South /
Odlatuję na południe
gwasz na papierze,
29,7 × 21 cm, 2025
Price: € 1000 (incl. frame)

Helena Stiasny
Self-Portrait as Knightess or The Revelation /
Autoportret jako rycerka albo Moment zrozumienia
gwasz na papierze,
29,7 × 21 cm, 2025
Price: € 1000 (incl. frame)

Helena Stiasny prezentuje dwa autoportrety na papierze — *Selfportrait as Knightess* oraz *Flying South*. Jak sama pisze: „byłam ostatnio w kiepskim nastroju", dlatego z delikatnym dystansem kwestionuje pojęcie męczeństwa, sugerując, że zranieni zostaniemy dokładnie na tyle, na ile sami opuścimy gardę. Rycerz i ptak stają się tu metaforami napięcia pomiędzy obroną a poddaniem się, między sprawczością a zranieniem.

Helena Stiasny (ur. 1997, Warszawa) – polska artystka i malarka. Głównym zainteresowaniem Stiasny jest status kobiet we współczesnym świecie. Poszukuje sposobów przedstawiania, w których kobieta nie jest obiektem czyjegoś pożądania, ale zachowuje swój status głównej bohaterki i pozostaje w kontroli nad swoją narracją pierwszoosobową. Stiasny wchodzi w dialog z klasycznymi tematami w poszukiwaniu podmiotowości i sprawczości postaci kobiecych. Przeniknięte zarówno archetypowymi obrazami, jak i głęboko osobistą symboliką prace Stiasny mitologizują intymne życie subiektywnej kobiecości i podejmują problem konfrontacji z własnym ciałem i jego kulturową reprezentacją na skrzyżowaniu dziewczęcości i kobiecości. Jej komentarz na temat sytuacji młodych kobiet w patriarchalnym społeczeństwie oferuje bardzo osobistą relację, a jednocześnie prezentuje uniwersalne świadectwo kobiet jej pokolenia.

Helena Stiasny – biografia

Artystka, malarka i ilustratorka, urodzona w 1997 roku w Warszawie. Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, w 2020 roku uzyskała tytuł magistra z wyróżnieniem. W latach 2022, 2023 i 2024 znalazła się w gronie 15 najlepszych artystów w rankingu Kompas Młodej Sztuki. Została wyróżniona podczas XVI Jesiennego Salonu Sztuki LOOSTRO 2023 w BWA Ostrowiec. Została nagrodzona za malarstwo w konkursie VeniceLands ArtPrize 2019 we Włoszech. Miała wystawy indywidualne w takich miejscach jak Annika Nuttall Gallery w Aarhus w Danii (2025), Van Rij Gallery w Warszawie (2024), Sarah Kravitz Gallery w Londynie (2023) i Fundacja Rodziny Staraków w Warszawie (2022). Brała udział w wystawie Woman Art Power w Mazowieckim Centrum Sztuki Współczesnej „Elektrownia" w Radomiu (2022). Jej prace były prezentowane na całym świecie, w tym na wystawach w Paryżu (Institut Polonais de Paris, 2024), Londynie (Every Woman Biennial, 2021), Biszkeku (Gapar Aitiev Kyrgyz National Museum of Fine Arts, 2019) i Ponzano Veneto (VeniceLands ArtPrize, 2019). Uczestniczka prestiżowej rezydencji Kowitz & Kravitz w East Sussex, Wielka Brytania (2024). Jej prace były prezentowane obok rysunków Tamary de Lempickiej podczas wystawy Blue Dress. Helena Stiasny & Tamara de Lempicka w Van Rij Gallery, Metropolitan Warszawa (2024). Jej obraz był prezentowany na Zamku Królewskim w Warszawie podczas wystawy Helena Stiasny & Lucas Cranach the Elder. The Herstory of Eve (Helena Stiasny & Lucas Cranach Starszy. Herstoria Ewy) (2023). Jej obrazy są częścią kolekcji sztuki, takich jak kolekcja mBanku, kolekcja Leifa Djurhuusa, kolekcja Becka Risviga, Fundacja Rodziny Kowitz i kolekcja Borowik.

[ENG] Helena Stiasny presents two works on paper — Selfportrait as Knightess and Flying South. As the artist herself writes: “being in a bad mood lately,” she gently questions the notion of martyrdom, suggesting that we are wounded to the extent that we let down our guard. The knight and the bird become metaphors for the tension between defense and surrender, between agency and injury.

Helena Stiasny (b.1997, Warsaw) – polish artist and paintress.
Stiasny’s major interest is the status of women in the contemporary world. She searches for modes of depiction in which the woman is not the object of someone else's desire but retains her status as the main character and remains in control of her first-person narrative. Stiasny enters into a dialogue with classical themes in search for the subjectivity and agency of female figures. Permeated by both archetypal imagery and deeply personal symbolism Stiasny’s works mythologize the intimate life of subjective femininity and address the problem of confronting one's own body and its cultural representation at the crossroads of girlhood and womanhood. It is her commentary on the situation of young women in a patriarchal society that offers a very personal account and, at the same time, presents a universal testimony of women of her generation.
Helena Stiasny - bio
Artist, painter and illustrator, born in 1997 in Warsaw. A graduate of the Academy of Fine Arts in Warsaw, she received her master's degree with distinction in 2020.
In 2022, 2023, and 2024 she was listed among the top 15 artists in the Compass of Young Art (Kompas Młodej Sztuki) ranking. She was distinguished during the 16th Autumn Art Salon (Jesienny Salon Sztuki) LOOSTRO 2023 at BWA Ostrowiec. She was awarded for painting in the VeniceLands ArtPrize 2019 contest in Italy. She has had individual exhibitions at venues such as the Annika Nuttall Gallery in Aarhus, Denmark (2025), the Van Rij Gallery in Warsaw (2024), the Sarah Kravitz Gallery in London (2023) and the Starak Family Foundation in Warsaw (2022). She participated in the exhibition Woman Art Power at the Mazovian Centre for Contemporary Art "Elektrownia" in Radom (2022). Her work has been shown internationally, including exhibitions in Paris (Institut Polonais de Paris, 2024), London (Every Woman Biennial, 2021), Bishkek (Gapar Aitiev Kyrgyz National Museum of Fine Arts, 2019), and Ponzano Veneto (VeniceLands ArtPrize, 2019). Participant of prestigious Kowitz & Kravitz Residency in East Sussex, UK (2024). Her works were displayed alongside Tamara de Lempicka’s drawings during the Blue Dress. Helena Stiasny & Tamara de Lempicka exhibition at the Van Rij Gallery, Metropolitan Warszawa (2024). Her painting was displayed at the Royal Castle in Warsaw during the Helena Stiasny & Lucas Cranach the Elder. The Herstory of Eve (Helena Stiasny & Lucas Cranach Starszy. Herstoria Ewy) exhibition (2023). Her paintings are part of art collections such as mBank's collection, Leif Djurhuus Collection, Beck Risvig Collection, Kowitz Family Foundation and Borowik Collection.
Under the pseudonym Ala Bankroft, she illustrated the Polish book I Saw a Beautiful Woodpecker (Widziałem Pięknego dzięcioła), which has been translated into seven languages. The book received several accolades, including a distinction for debut in the Opera Prima category of the Bologna Ragazzi Award (2020) and the special prize of the Premio Andersen jury (2022), the most prestigious Italian distinction in children's literature. Illustrations from the book were displayed at the Masters of Polish Illustration exhibition organised by the Adam Mickiewicz Institute in Suncheon, South Korea (2022).

Thembinkosi Hlatswayo
Untitled (From the series, Slaghuis II)
Pigment inks on fibre paper
40 × 40 cm, 2019
Price: € 1950

Dzieło **Thembinkosiego Hlatswayo** pochodzi z serii *Slaghuis II*. Jego fotografie dokumentują nie tylko miejsca przemocy w RPA, lecz pełnią także funkcję rytuału pamięci — surowej medytacji nad traumą i przetrwaniem.

Thembinkosi Hlatshwayo (ur. 1993) jest fotografem mieszkającym w Lawley w Johannesburgu. Używa tawerny prowadzonej przez rodziców jako studia, w którym bada tematy traumy z pierwszej ręki i traumy pokoleniowej, przemocy i pamięci. Hlatshwayo był pod opieką fotografa Jabulaniego Dhlaminiego oraz kuratora i edukatora fotografii Johna Fleetwooda. Zdobył nagrodę CAP Prize 2019 za współczesną fotografię afrykańską za serię Slaghuis I. Jego prace były prezentowane na wystawach zbiorowych w Fotomuseum Winterthur, IAF Basel Festival i Turbine Art Fair w Johannesburgu. Hlatshwayo otrzymał stypendium Gisèle Wulfsohn Photography Mentorship w 2019 r. W lutym 2020 r. zorganizował swoją pierwszą wystawę indywidualną, Slaghuis II, w Market Photo Workshop, i został zwycięzcą międzynarodowej nagrody fotograficznej Blurring the Lines w 2020 r. Jego prace były zaprezentowane na Addis Foto Fest w grudniu 2021 r.
Thembinkosi Hlatshwayo jest fotografem mieszkającym w Lawley w Johannesburgu. Używa swojego rodzinnego shebeen jako studia, w którym bada tematy traumy z pierwszej ręki i traumy pokoleniowej, przemocy i pamięci. Hlatshwayo staje się coraz bardziej ciekawy różnych materialności jako medium ekspresji. Jego mentorami byli fotograf Jabulani Dhlamini oraz kurator i edukator fotografii John Fleetwood.

[ENG] A poignant piece by **Thembinkosi Hlatswayo** from his *Slaghuis II series*. His photographs document not only sites of violence in South Africa, but also serve as rituals of remembrance — raw meditations on trauma and survival.

Thembinkosi Hlatshwayo (b. 1993) is a photographer based in Lawley, Johannesburg. He uses the tavern run by his parents as a studio in which to investigate themes of first-hand and generational trauma, violence and memory. Hlatshwayo was mentored by the photographer Jabulani Dhlamini and photography curator and educator John Fleetwood. He won the 2019 CAP Prize for Contemporary African Photography with his series Slaghuis I. His work has been featured in group exhibitions at Fotomuseum Winterthur, IAF Basel Festival, and Johannesburg's Turbine Art Fair.
Hlatshwayo was the Gisèle Wulfsohn Photography Mentorship Recipient for 2019. He held his first solo exhibition, Slaghuis II at the Market Photo Workshop in February 2020, and was
an overall winner of the international Blurring the Lines photo award for 2020. His work were featured at the Addis Foto Fest in December 2021.
Thembinkosi Hlatshwayo is a photographer based in Lawley, Johannesburg. He uses his family-run shebeen as a studio in which to investigate themes of firsthand and generational trauma, violence, and memory. Hlatshwayo has been growing increasingly curious in various materialities as a medium of expression. He was mentored by the photographer Jabulani Dhlamini and photography curator and educator John Fleetwood.

Elia Vanderheyden
Untitled #19
oil on wood
20x12,5cm, 2025
Price: € 650

Elia Vanderheyden
Vom Himmel Brennt D'Sunne
oil on wood
20x12,5cm, 2025
Price: € 650

Elia Vanderheyden bada ciało jako system, jako pejzaż, jako brak. W pracach *Vom Himmel brennt die Sonne* i *Untitled #19* balansuje między organiczną obserwacją a futurystycznym dystansem, przywołując krajobrazy, w których nawet natura nosi ślady ludzkiego zniszczenia.

Elia Vanderheyden urodzony w 2000 roku w Belgii, jest współczesnym belgijskim artystą wizualnym, który mistrzowsko łączy tradycyjne techniki graficzne z najnowocześniejszą technologią, w tym sztuczną inteligencją i cięciem laserowym. Elia, absolwent Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych w Antwerpii (2024), jest współzałożycielem SPLINTER, kolektywnej przestrzeni graficznej, w której pełni funkcję przewodniczącego, poświęconej wspieraniu innowacji w sztuce graficznej. Współpracując z Museum de Reede, SPLINTER zapewnia platformę dla początkujących grafików do prezentowania ich prac w nowoczesnym kontekście. Sztuka Elii była prezentowana na wybitnych wystawach, w tym w Uitstalling Gallery podczas „Uitgestald-1" (Genk), na biennale OnBoards (Antwerpia), MAD Art Gallery (Polska), ITHAKA (Leuven) i na arenie międzynarodowej w Shirley Sherwood Gallery (Londyn). Jego wyróżnienia obejmują zdobycie pierwszej nagrody w prestiżowym konkursie Fransa Dille'a (Plantin Moretus Museum, Antwerpia, 2021). Prace Elii eksplorują dwa odrębne dialogi w medium druku: jeden obejmuje tworzenie cyfrowych krajobrazów za pomocą narzędzi A.I. i Photoshopa, które są następnie przekształcane w drzeworyty za pomocą cięcia laserowego i drukowane ręcznie w klasycznym japońskim stylu drzeworytu. Drugi koncentruje się na wykorzystaniu tekstur drewnianych paneli i technik tuszowania w celu tworzenia abstrakcyjnych, medytacyjnych „odbitek szumowych", oferujących przeciwwagę dla nadmiernej stymulacji współczesnej kultury wizualnej. Od sierpnia 2024 r. Elia Vanderheyden jest reprezentowana przez galerię sztuki Uitstalling w Genk w Belgii.

[ENG] Elia Vanderheyden examines the body as system, as landscape, and as absence. In Vom Himmel brennt die Sonne and Untitled #19, he balances organic observation with a futuristic detachment, conjuring landscapes in which even nature bears the trace of human destruction.

Elia Vanderheyden born in 2000, Belgium, is a contemporary Belgian visual artist who masterfully merges traditional printmaking techniques with cutting-edge technology, including Artificial Intelligence and laser cutting. A graduate of the Royal Academy of Fine Arts Antwerp (2024), Elia co-founded SPLINTER, a collective printmaking space where he serves as Chairman, dedicated to fostering innovation in the art of printmaking.
In collaboration with Museum de Reede, SPLINTER provides a platform for emerging printmakers to showcase their work in a modern context. Elia's art has been featured in prominent exhibitions, including at Gallery de Uitstalling for "Uitgestald-1" (Genk), the OnBoards biennale (Antwerp), MAD Art Gallery (Poland), ITHAKA (Leuven), and internationally at the Shirley Sherwood Gallery (London). His accolades include winning first prize at the prestigious Frans Dille competition (Plantin Moretus Museum, Antwerp, 2021).
Elia's work explores two distinct dialogues within the medium of print: one involves creating digital landscapes with A.I. tools and Photoshop, which are then transformed into woodcuts via laser cutting and printed by hand in the classical Japanese woodcut style. The other focuses on using the textures of wooden panels and inking techniques to produce abstract, meditative "noise prints," offering a counterbalance to the overstimulation of modern visual culture.
Since August 2024, Elia Vanderheyden has been represented by Uitstalling Art Gallery in Genk, Belgium.

Louise Bourgeois (1911–2010) była francusko-amerykańską artystką znaną z potężnych eksploracji pamięci, traumy i podświadomości. Urodziła się w Paryżu, a w 1938 roku przeprowadziła się do Nowego Jorku, gdzie rozwinęła bogatą karierę trwającą ponad siedem dekad. Bourgeois jest najbardziej znana ze swoich wielkoformatowych rzeźb i instalacji, takich jak kultowa seria pająków Maman, które zagłębiają się w tematykę macierzyństwa, wrażliwości i napięcia psychologicznego. Jej prace często czerpią z osobistych doświadczeń, odzwierciedlając jej dzieciństwo i złożoną dynamikę rodziny. Jedno z jej znaczących dzieł, *Sainte Sébastienne* (1992), przedstawia na nowo tradycyjnego chrześcijańskiego męczennika świętego Sebastiana przez feministyczną soczewkę. W tym suchym druku Bourgeois przedstawia połamaną postać kobiecą przebitą strzałami, symbolizującą zarówno fizyczne, jak i psychiczne cierpienie. Ta praca odzwierciedla jej zainteresowanie tematami agresji, odrzucenia i wzajemnym oddziaływaniem bierności i wrogości, oferując głęboko osobistą interpretację męczeństwa i odporności. Tę pracę można postrzegać jako monumentalny autoportret Louise Bourgeois, przedstawiający ból, którego doświadczyła z powodu osobistych ataków. Bourgeois nawiązuje do chrześcijańskiego męczennika, świętego Sebastiana, znanego tematu w historii sztuki i literatury. Świętego Sebastiana przedstawiali tak różni artyści, jak Dürer, Tycjan, El Greco, Mantegna, Daumier i Egon Schiele. Świętego Sebastiana tradycyjnie przedstawia się jako przystojnego młodzieńca, postrzelonego strzałami w drzewo. Tutaj Bourgeois tworzy Sainte Sebastienne w kobiecej postaci, której ciało wydaje się być zrobione z drewnianych pierścieni. Według artystki, „Ona jest świadoma wrogości gdzieś tam. Strzały są z zewnątrz... nie są wewnętrzne... to nie jest stres. Jest zdezorientowana tym, co się stało... nie wie, co robić. Kiedy się złościsz, stajesz się brzydka... tracisz włosy. Głęboki wpływ strzał... ostra krytyka... sprawia, że staje się defensywna. Stan defensywny sprawia, że krytykuje siebie, niszczy siebie, okalecza się. Obcięcie włosów... to jest odpowiednik obcięcia sobie głowy... to jest masochistyczne. Wtedy nie jesteś pożądana”. (Cytat za Wye, Deborah i Carol Smith. The Prints of Louise Bourgeois. Nowy Jork: The Museum of Modern Art, 1994, s. 177).

Louise Bourgeois (1911–2010) was a French-American artist renowned for her powerful explorations of memory, trauma, and the subconscious. Born in Paris, she moved to New York in 1938, where she developed a prolific career spanning over seven decades. Bourgeois is best known for her large-scale sculptures and installations, such as the iconic spider series Maman, which delve into themes of motherhood, vulnerability, and psychological tension. Her work often draws from personal experiences, reflecting on her childhood and complex family dynamics.

One of her notable works, Sainte Sébastienne (1992), reimagines the traditional Christian martyr Saint Sebastian through a feminist lens. In this drypoint print, Bourgeois presents a fragmented female figure pierced by arrows, symbolizing both physical and psychological suffering. This piece reflects her interest in themes of aggression, rejection, and the interplay between passivity and hostility, offering a deeply personal interpretation of martyrdom and resilience.

This work can be seen as a monumental self-portrait by Louise Bourgeois, representing pain that she experienced from personal attacks. Bourgeois references the Christian martyr, Saint Sebastian, a famous subject in the history of art and literature. Saint Sebastian has been portrayed by artists as varied as Durer, Titian, El Greco, Mantegna, Daumier and Egon Schiele.

Saint Sebastian is traditionally portrayed as a handsome young man, shot with arrows against a tree. Here Bourgeois creates Sainte Sebastienne in a female form, whose flesh seems to be made of wooden rings. According to the artist, “She is aware of the hostility somewhere. The arrows are from the outside... they are not inner... this is not stress. She is bewildered by what happened... she does not know what to do. When you get angry you become ugly... you lose your hair. The profound effect of the arrows... the sharp criticism... makes her defensive. The state of defensiveness makes her self-criticizing, self-destroying, self-mutilating. Cutting your hair... that is the equivalent of cutting off your head... it is masochistic. Then you are not desirable." (Quote cited in Wye, Deborah and Carol Smith. The Prints of Louise Bourgeois. New York: The Museum of Modern Art, 1994, p. 177).